

1. Kapitola

Mala som rozrobených najmenej tisíc vecí, keď sa kanceláriou začalo ozývať zvonenie telefónu.

„Prosím, počúvam vás, čo sa deje?“ spýtala som sa zvedavo so štipkou neistoty.

„Zdravím vás, ako to dnes vidíte?“ opýtal sa ma hrubým hlasom Ben.

„Zrealizuje sa to načas, podľa našej dohody?“ zisťoval.

„Áno, jasné, všetko už finalizujem.“ Odmlčala som sa. „Mám vám to poslať na prekontrolovanie?“

„Nie, to určite nebude potrebné.“

„Ďakujem za dôveru.“

„Pekný zvyšok dňa vám prajem, Jennifer,“ dodal nakoniec a aj cez telefón bolo v jeho hlase cítiť jemný úsmev.

„Aj vám.“ Zložila som telefón a ukončila hovor.

Okolo mňa bola hŕba fasciklov a tabuliek, podľa ktorých som pripravovala podklady pre Bena. Mala som toho v poslednej dobe pomerne veľa. Kávu som zapíjala ďalšou kávou a závan z IQOSiek sa niesol celou kanceláriou, ktorá sídlila v Londýne. Cez francúzske okná mojej kancelárie som pozorovala, ako sa hustý dážď dobýja dovnútra a ako sa hrubé a ťažké kvapky snažia preraziť cez hrubé sklo.

Aj keď už bolo niečo po ôsmej večer a musela som dokončiť posledné úpravy podkladov, netúžila som po odchode z práce, jednoducho povedané, nechcelo sa mi ísť domov. A prečo aj? Doma ma predsa aj tak nikto nečakal...

Dvadsaťpäť rokov, vek, o ktorom sa vraj hovorí, že žena je v najlepších rokoch. Moji rovesníci si užívali život plný párty, výletov a víkendov strávených na rôznych chatách alebo wellness pobytoch. Toto však nebol práve môj prípad. Bola som ukázkový príklad karieristky. Denne som trávila v práci viac ako dvanásť hodín, sedem dní v týždni. No aj tak som si na rodinných oslavách musela vypočuť vždy tú istú pesničku.

„Máš už vek na normálny vzťah aj na dieťa...“

Dokonca som si nejednakrát vypočula aj výčitky o tom, koľko pracujem a v neposlednom rade ma niekoľkí rodinní príslušníci mali potrebu porovnávať s inými mojimi spolužiakmi... Jednoducho povedané, krásna rodinná idylka a ja som bola podľa ich predstáv v najlepšom veku na vydanj.

To síce bola sčasti pravda, ale kedy som si v mojom preplnenom diári mala nájsť čas a priestor na hľadanie ideálneho partnera? Jedine teda... že by niekto v práci? To som riskovať už znova nechcela. V predošlej práci, kde som pracovala ako asistentka, som už jeden románik mala, ale ten naozaj nedopadol dobre. Priam katastrofálne. A to odchodom z firmy. Ako inak – mojím odchodom. Po tejto skúsenosti som sa vzťahom na pracovisku oblúkom vyhýbala. Bolo to tak lepšie. Darilo sa mi ako nikdy predtým. Nikto ma nerozrušoval. Žiadne uprené pohľady ani ustavičné cinkanie „vzrušujúcich“ správ. Hlava čistá, bez najmenšieho rozptýlenia, ako sa na kvalitnú prácu marketingovej špecialistky patrí. Aspoň v práci som naplňala predstavy svojho šéfa. Budovala som si život, po ktorom som už ako dieťa vždy túžila. Plnila som si materiálne sny a ciele. Nikto okrem nedočkavých klientov a horiacich termínov, s výnimkou šéfa, mi už nedýchal na krk. Takto som mala prácu vo svojich rukách a stopercentný focus.

Tak som to chcela.

Alebo nechcela?

Odkedy som pracovala ako marketingová špecialistka, moje okolie mi hovorilo:

Buď budeš nadmerne úspešná v práci, alebo budeš mať kompletnú a šťastnú rodinu. Oboje sa ale dlhodobo udržať nedá...

Čo som však vnútorne chcela ja? Na túto otázku som odpoveď zatiaľ nenašla... Momentálne mi stačil profesionálny úspech a na ostatné aj tak nezostával voľný čas...

Ibaže... Niekedy prišli tie úzkostné večery, keď by som privítala partnera a rada sa pomaznala a pritúlila, stačilo by mi aspoň občas pocítiť blízkosť mužnosti. Chvilkové randička a sex na jednu noc boli v rozpore s mojimi vnútornými hodnotami. Toto ma naozaj nezaujímal. Hlavne v dvadsiatom prvom storočí sa sexuálne uvoľnenie dá praktizovať aj inak ako stretnutím s náhodným známym alebo kamarátom s výhodami.

Pravda, ktorú som však stále odmietala prijať, bola čoraz krutejšia.

Muž v mojom živote mi naozaj chýbal. Ale stojí mi to za ďalšie sklamanie, alebo prinajhoršom zmenu práce?

Tak to určite nie! Teda, ak by to nebol niekto z práce, tak jedine možno čašník z reštaurácie, kam som chodila s klientmi na obed. Inak to bolo v mojom každodennom harmonograme priam nemožné...

Alebo žeby zoznamka?

Skúsila som. Naozaj som ju ja, Jennifer Gray, skúsila...

Rande dopadlo takto: celý večer sme sedeli v aute, až som sa konečne po hodine a pol vyhovorila na nečakanú urgenciu v práci. Zaviezol ma k budove, kde sídli moja kancelária, a čo spravil on? Ten blbec na mňa z auta zapískal. Človek nemusí čítať tisícstranové príručky o ženách a ich vnímaní sveta, aby zistil, že prvé rande strávené iba v aute nie je žiadna sláva. A to nešťastné, teda lepšie povedané hulvátske zakončenie večera pískaním je zhodenie nielen samotného muža, ale najmä ženy.

Pri týchto spomienkach som skrivila pery a napila sa kávy. Musela byť na pracovnom stole položená už minimálne tri hodiny. Ľadová by ju vystihovala viac ako studená.

Studená je na krásu... No nie? Preletelo mi to hlavou so šibalským úsmevom.

Pohľad mi padol do otvoreného diára.

„Á, sakra, to je už o šesť týždňov.“ Chystal sa dlho plánovaný vianočný večierok s kolegami zo všetkých európskych pobočiek, takže

taký zhluk IT-čkárov, marketákov, asistentiek, grafikov, právnikov a všetkých nás vybraných, ktorí sme dostali pozvánku.

Netvrdím, že som sa netešila, mal to byť prvý gigantický vianočný večierok tohto konceptu, kde sa stretneme všetci kolegovia z celej Európy. Samozrejme, že som sa tešila, keďže som celý koncept aj program navrhla ja...

V mojom vnútri však prevládal pocit blížiaceho sa problému, pocit, ktorý kričí, že sa blíži nebezpečenstvo. Na druhej strane mi iná strana môjho „ja“ hovorila:

Problém z tohto večera? Ale z čoho?

Samozrejme, povymetať väčšinu butikov som už stihla, potrebovala som totiž špeciálne šaty pri príležitosti ďalšieho povýšenia.

Byť marketingovou riaditeľkou bol môj sen, ktorý som už pár týždňov žila v tajnosti. Oficiálne vyhlásenie malo prebehnúť práve na večierku. Bola som na seba hrdá a hlavne som nečakala, že to príde tak rýchlo. Predsa len mám tridsať- aj štyridsaťročných kolegov, o to viac skúsených, a nenapadlo ma, že by si Ben zvolil za marketingovú riaditeľku celej Európy práve dvadsaťpäťročnú Jennifer, mňa.

Neboli v tom žiadne protekcie ani žiadne moje zvýhodnenia, bol to len výsledok tvrdej práce, ktorú som dennodenne podávala aj na úkor svojho voľného času. V preklade? Znamenalo to, že svoje vlastné povýšenie som doteraz nemala ani kedy osláviť. O dôvod viac sa tešiť na večierok. Pousmiala som sa nad myšlienku zapitia môjho kariérneho rastu a odobrila pitie alkoholu na ňom. Ale z nejakého dôvodu sa ma vždy pri spomienke naň zmocnil zvláštny pocit v oblasti žalúdka.

Možno úzkosť? Neprikladala som tomu žiadnu dôležitosť, no aj tak sa objavila pri každej spomienke naň. Nevedela som si to vysvetliť. Predsa len s kolegami z rôznych pobočiek aj štátov si dobre rozumieme, veľakrát sme spolu vtipkovali na poradách. Vzťah medzi nami bol príjemný a uvoľnený.

Tak prečo som z toho nemala vôbec dobrý pocit?

Rezonoval vo mne strach, nervozita, obhájenie svojho nového postu, získanie kontaktov, známostí a prezentácia... Nič nové. A predsa len, pri tej predstave som mala pocit, akoby ma zvnútra niekto trhal na kusy.

Čo ale bolo to, čo mi sťahovalo žalúdok tak pevne, až mi na celom
mojom tele nabiehali zimomriavky?

Netušila som...

Otvorila som mailovú schránku. Potrebovala som poslať podklady
Benovi, ktoré som mu sľúbila.

Počas narýchlo písaného textu k prílohe mi začal zvonit' telefón.
Vytrhlo ma to z myšlienok a omylom som hovor zrušila.

Kým som bola zasnená v strastiach svojho života a z blížiaceho sa
termínu vianočného večierku, môj telefón ukazoval šesť zmeškaných
hovorov. Všetky boli z jedného neznámeho čísla.

Teda okrem jedného.

Jeden z nich bol Ben.

Čo sa to deje? – pomyslela som si. Začala som ako prvého vytáčať
Bena, dúfajúc, že mi vysvetlí to neznáme číslo.

„Ahoj, volal si mi?“ Otázka znela rázne.

„Áno, dal som tvoje číslo svojej pravej ruke. Všetko, čo bude
nevyhnutné a urgentné, rieš s ním. Bude ti stopercentne nápomocný. Pán
Matthew bude aj tvojou pravou rukou. Dokáže toho zariadiť naozaj
veľa.“

„Len buď opatrná,“ dodal.

V tom, ako som chcela poďakovať, som si uvedomila Benovu
poslednú vetu, ktorú mi povedal. Kým som sa zmohla na ďalšiu otázku,
prečo si mám dávať pozor, Ben hovor zrušil. Všetko, čo mi potreboval
povedať, bolo povedané a mne v hlave vznikol chaos.

„Len buď opatrná.“ *Čo tým chcel povedať?*

„Bud' opatrná.“

„Bud' opatrná.“

Nevedela som prestať myslieť na tieto slová, keď mi zrazu zazvonil
mobil.

„Do riti, do riti, do riti. To je on.“ Určite je to on.

Neznáme číslo svietilo na displeji mobilu.

„Bud' opatrná.“

„Do kelu aj s Benom,“ zanáďavala som z neistoty. „Čo si si to na mňa
vymyslel?“